

Smluvní strany

Ustanovení § 55 odst. 3 obč. zák. nelze použít při výkladu projevu vůle stran při zjišťování, kdo byl (měl být) stranou smlouvy.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 2552/2011, ze dne 19.7.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně M. Č. S., bytem v H. K., zastoupené JUDr. J.S., advokátem se sídlem v H.K., proti žalované V..cz s. r. o., se sídlem v Ch., zastoupené Mgr. Ing. V.N., advokátem se sídlem v Ch., o zaplacení částky 57.710,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 10 C 42/2007, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 2. 2011, č. j. 9 Co 815/2010-131, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 2. 2011, č. j. 9 Co 815/2010-131, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

A. Předchozí průběh řízení

Žalobkyně se domáhala, aby byla žalovaná uznána povinnou zaplatit jí částku 57.710,- Kč s příslušenstvím. Žalobkyně na základě nabídky uveřejněné na internetových stránkách žalované projevila zájem o zájezd do T. v termínu od 1. 9. 2006 do 14. 9. 2006. Žalovaná zaslala žalobkyni elektronicky návrh smlouvy, který jí žalobkyně dne 21. 8. 2006 vyplněný poslala zpět (rovněž elektronicky). Žalobkyně téhož dne uhradila na bankovní účet žalované částku 57.710,- Kč, která měla představovat zálohu ve výši 100 % ceny zájezdu. Následně se žalobkyně rozhodla na zájezd nevycestovat a zaplacenou částku požadovala zpět. Podle žalobkyně vůbec nedošlo k uzavření cestovní smlouvy podle § 852a a násl. obč. zák., neboť nebyla dodržena obligatorní písemná forma smlouvy. Žalované tak vzniklo bezdůvodné obohacení ve výši ceny zájezdu. Žalobkyně považuje smlouvu za absolutně neplatnou rovněž pro neurčitost, neboť v ní jako subjekt byla kromě žalované uvedena rovněž společnost S.T s. r. o. (dále jen „CK SUNTIMES“), a ze smlouvy není jasné, který ze subjektů je smluvní stranou cestovní smlouvy.

Žalovaná namítala, že cestovní smlouva podle § 852a a násl. obč. zák. uzavřena byla, a to prostředky komunikace na dálku, které umožňují uzavřít smlouvu bez současné fyzické přítomnosti smluvních stran (§ 53 odst. 1 obč. zák.). Žalobkyně ovšem neuzavřela cestovní smlouvu se žalovanou, nýbrž s CK SUNTIMES. Žalovaná totiž vystupovala pouze jako zprostředkovatel. Zálohu, kterou obdržela, ihned přeposlala CK SUNTIMES.

Okresní soud v Chomutově rozsudkem ze dne 31. 8. 2010, č. j. 10 C 42/2007-93, žalobu zamítl. Z provedených důkazů zjistil, že dokument (formulář) označený „Cestovní smlouva (příhláška)“ obsahuje v záhlaví text „SUNTIMES TOUR, s. r. o.“ a identifikační údaje CK SUNTIMES, v pravém horním rohu pod kolonkou „Prodejce“ označení žalované, dále údaje o žalobkyni jako „zákazníkovi“, údaje o zájezdu, a v dolní části po textem „Zákazník svým podpisem stvrzuje, že se seznámil s podmínkami pro účast na zájezdech cestovní kanceláře V.cz [...]“ v kolonce „Datum a podpis zákazníka“ natištěný text „21. 8. 2006 M. Č. S.“. Podpisy smluvních stran chybí. Dále zjistil, že již před zasláním popsaného dokumentu obdržela žalobkyně od žalované email s textem, že v případě

zájmu žalobkyně o nabídku jí žalovaná zašle „cestovní smlouvu pořadatele“, jeho všeobecné smluvní podmínky a certifikát o jeho pojištění. K emailu byly přiloženy všeobecné podmínky CK SUNTIMES. Později žalobkyně vedla přímo s CK SUNTIMES emailovou komunikaci, v níž se snažila vyjednat storno zájezdu a vrácení peněz. Soud prvního stupně tak dospěl k závěru, že všem účastníkům jednání o uzavření smlouvy bylo od počátku zřejmé, že stranou cestovní smlouvy má být CK SUNTIMES a nikoli žalovaná. Cestovní smlouvu posoudil jako neplatnou pro nedostatek písemné formy, neboť na smlouvě chyběl (i prostý) podpis žalované. Protože podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4753/2008, spočívá-li bezdůvodné obohacení v plnění na základě neplatné smlouvy, jsou ve vzájemném vztahu pouze její účastníci, vzniklo bezdůvodné obohacení na straně CK SUNTIMES.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 22. 2. 2011, č. j. 9 Co 815/2010-131, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 57.710,- Kč s příslušenstvím. Odvolací soud odkázal na § 32 odst. 1 obč. zák., podle něhož nevyplývá-li z právního úkonu, že někdo jedná za jiného, platí, že jedná vlastním jménem. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. 32 Odo 138/2005, u písemného právního úkonu nepostačuje, že tato okolnost je dána jinými skutečnostmi, pokud nejsou vyjádřeny v tomto písemném právním úkonu. Odvolací soud rovněž odkázal na § 55 odst. 3 obč. zák., podle něhož v pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější. S odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2001, sp. zn. IV. ÚS 182/01, uvedl, že jsou-li ve smlouvě použity formulace a pojmy, které lze vykládat rozdílně, je spravedlivé vykládat je v neprospěch toho, kdo je do smlouvy zakotvil. Rovněž poukázal na skutečnost, že mezi žalovanou a CK SUNTIMES nebyla uzavřena smlouva o obchodním zastoupení, neboť CK SUNTIMES smlouvu nepodepsala (pouze připojila razítko). Platnost nedatované plné moci pak byla omezena jen na dobu platnosti smlouvy o obchodním zastoupení. V projednávané věci tak existence plné moci udělené žalované prokázána nebyla. Odvolací soud proto uzavřel, že žalovaná ve vztahu k žalobkyni jednala svým jménem a na svůj účet. Předmětnou cestovní smlouvu posoudil jako neplatnou, neboť byla sjednána pouze ve formě výměny e-mailových sdělení, která nebyla opatřena elektronickým podpisem. Podle § 451 a 457 obč. zák. proto vznikla mezi účastníky povinnost vrátit si navzájem vše, co podle ní dostali.

B. Dovolání

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost spatřuje v § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Jako dovolací důvody uvedla nesprávné právní posouzení věci [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.] a dále, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 o. s. ř.). Konkrétně namítala, že:

a) podle § 9 odst. 2 písm. b) bodu 1 zák. č. [159/1999](#) Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu, je cestovní kancelář povinna v propagačních materiálech informovat o pořadateli a zprostředkovateli zájezdu. Žalobkyně tak musela být již od počátku seznámena s tím, kdo je pořadatelem zájezdu. Odvolací soud rovněž vyšel z jediného (listinného) důkazu a pominul elektronickou komunikaci, která předcházela elektronickému dokumentu „Cestovní smlouva (příhláška)“ a která po něm následovala. Kdo je pořadatelem zájezdu a zároveň stranou smlouvy, muselo být žalobkyni jednoznačně zřejmé nejen ze samotné smlouvy, kde je žalovaná označena jako „prodejce“, nýbrž i z uvedené elektronické komunikace,

b) odvolací soud se nevypořádal se sjednocující judikaturou Nejvyššího soudu, o vztahu mezi obstaratelem a prodejcem zájezdu (např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 436/2006, 33 Cdo 2549/1998, 25 Cdo 576/2000),

c) ustanovení § 55 odst. 3 obč. zák. nelze aplikovat na výklad toho, kdo je smluvní stranou určité

smlouvy. V předmětné cestovní smlouvě nebyl uveden výraz, pojem či formulace, které by připouštěly rozdílný výklad,

d) žalovaná žalovanou částku bezprostředně po tom, co ji obdržela od žalobkyně, převedla na účet CK SUNTIMES. Žalovaná byla pouze platebním místem, nikoli smluvní stranou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2009, sp. zn. 28 Cdo 4943/2008). Je-li smlouva neplatná, nestihá žalovanou povinnost vrátit peněžní prostředky, neboť nebyla stranou smlouvy (§ 457 obč. zák.),

e) podle § 455 odst. 1 obč. zák. se plnění přijaté z neplatného právního úkonu jen pro nedostatek formy nepovažuje za bezdůvodné obohacení,

f) odvolání žalobkyně neobsahovalo dostatečně určitý petit, a proto bylo neprojednatelné. Došlo tím k zásahu do práva na spravedlivý proces (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 218/95) a práva na rovnost účastníků řízení ve smyslu č. 37 odst. 3 Listiny.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

C. Připustnost

Dovolací soud zjistil, že dovolání žalované bylo podáno včas, oprávněnou osobou zastoupenou advokátem a splňuje formální a obsahové znaky předepsané v § 241a odst. 1 o.s.ř. Žalovaná napadla rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé změněn. Dovolání je tedy přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

D. Důvodnost

Dovolání je důvodné.

1. K otázce pasivní legitimace žalované.

Rozhodnou pro vyřešení sporu je především otázka pasivní legitimace žalované. Protože podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu z „§ 457 obč. zák. vyplývá, že spočívá-li bezdůvodné obohacení v plnění na základě neplatné smlouvy, jsou ve vzájemném vztahu pouze její účastníci. To platí bez ohledu na to, zda se v souvislosti s plněním z neplatné smlouvy obohatil i někdo jiný nebo zda v souvislosti s plněním z této smlouvy došlo k bezdůvodnému obohacení i na úkor někoho jiného. Věcná legitimace (ať už aktivní nebo pasivní) je tedy dána pouze na straně účastníků smlouvy“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 5. 2005, sp. zn. 33 Odo 351/2004) a protože závěr o neplatnosti cestovní smlouvy nebyl dovoláním napaden, bude žalovaná pasivně legitimována tehdy, jestliže byla (vedle žalobkyně) stranou neplatné cestovní smlouvy.

a) K výkladu vůle stran při uzavírání cestovní smlouvy.

Podle § 35 odst. 2 obč. zák. právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.

„Nejvyšší soud opakovaně připomněl, že toto ustanovení pro případ pochybností o obsahu právního úkonu formuluje výkladová pravidla, která ukládají soudu, aby tyto pochybnosti odstranil výkladem založeným na tom, že vedle jazykového vyjádření právního úkonu vyjádřeného slovně podrobí zkoumání i vůli jednajících osob. [...] soud posoudí na základě provedeného dokazování, jaká byla skutečná vůle stran v okamžiku uzavírání smlouvy, přičemž podmínkou pro přihlídnutí k vůli účastníků je to, aby nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2720/2011, a judikaturu tam citovanou).

Rovněž podle ustálené judikatury Ústavního soudu „je třeba vycházet z toho, že vůle účastníků smlouvy hraje při jejím vytváření a její interpretaci zásadní roli. Jak ostatně Ústavní soud dovodil ve své judikatuře, právní formalismus orgánů veřejné moci a jimi vznášené přehnané nároky na formulaci smlouvy nelze z ústavněprávního hlediska akceptovat, neboť evidentně zasahují do smluvní svobody občana [...] Tomu odpovídají také direktivy, které zákonná úprava dává soudci při výkladu smluvních ustanovení, když se jednoznačně stanoví prioritá skutečné vůle účastníků smlouvy nad formálním projevem této vůle. [...] Při výkladu smluvních ustanovení tak musí jít obecným soudům především o zjištění skutečné vůle smluvních stran [...] Vůle je vnitřním stavem jednající osoby, který není bezprostředně přístupný interpretovi právního úkonu a není interpretem tohoto právního úkonu poznatelný. Na vůli je proto nutno usuzovat z vnějších okolností spojených s podpisem smlouvy a realizací smluvního vztahu [...]“ (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 128/06, a judikaturu tam citovanou, z poslední doby rovněž náleží ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 770/11).

Podle § 32 odst. 1 obč. zák., nevyplývá-li z právního úkonu, že někdo jedná za někoho jiného, platí, že jedná vlastním jménem.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu „zastoupení je tehdy přímé, když třetí osoba ví, resp. z okolností musí vědět, že s ní jednající subjekt jedná za jiného, že smluvní stranou je osoba jiná, a že jednání je vedeno se zástupcem - zmocněncem“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2001, sp. zn. 33 Odo 706/2001, nebo ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2713/2008).

Dovolatelům lze přisvědčit v jejich námitce (sub a/), že odvolací soud pochybil, pokud při řešení otázky pasivní legitimace žalované vyšel jen z listiny nazvané „Cestovní smlouva (přihláška)“. Uvedená listina totiž (jak z chybějících podpisů dovodil už soud prvního stupně) není platnou písemnou cestovní smlouvou, neboť jí chybí podpisy smluvních stran ve smyslu § 40 odst. 3 a 4 obč. zák., nýbrž je pouze důkazem o obsahu jednání o uzavření cestovní smlouvy. Za této situace se neuplatní výklad zaujatý v odvolacím soudem citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. 32 Odo 138/2005, podle něhož u písemného právního úkonu je v případě jednání za jiného potřeba, aby přímo v písemném právním úkonu bylo jednání za jiného vyjádřeno. Kdo byl stranou dohody, která nedostála požadavkům na písemnou cestovní smlouvu (návěti § 852b odst. 1 obč. zák.), je tak třeba posoudit na základě dokazování zjištěného chování účastníků, kde „Cestovní smlouva (přihláška)“ je pouze jedním z důkazů, které je třeba hodnotit.

Odvolací soud se tak [vinou nesprávného posouzení povahy „Cestovní smlouvy (přihlášky)“] nevypořádal se skutkovými závěry soudu prvního stupně, který z emailové komunikace účastníků a CK SUNTIMES dovodil, že všem účastníkům jednání o uzavření smlouvy bylo od počátku zřejmé, že stranou cestovní smlouvy má být CK SUNTIMES a nikoli žalovaná.

b) K otázce jednání žalované za CK SUNTIMES.

Vzhledem k předeslané neplatnosti cestovní smlouvy pro nedostatek formy je pro účely zjištění, kdo byl (resp. měl být) její stranou, nerozhodná odvolacím soudem (rovněž pro nedostatek formy) dovozená neplatnost plné moci, kterou byla žalovaná zmocněna uzavírat jménem CK SUNTIMES cestovní smlouvy. Dovolací soud v této souvislosti připomíná, že „předpokladem odpovědnosti za získané bezdůvodné obohacení není protiprávní jednání obohaceného ani jeho zavinění, nýbrž objektivně vzniklý stav obohacení, k němuž došlo způsobem, který právní řád neuznává; aktivní věcná legitimace k uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení (§ 456 obč. zák.) svědčí subjektu, na jehož úkor bylo bezdůvodné obohacení získáno. Pasivní věcná legitimace k vydání bezdůvodného obohacení (§ 451 odst. 1 obč. zák.) stíhá toho, komu se plněním dostalo majetkové hodnoty, takže v jeho majetku se to projevilo buď zvýšením jeho aktiv, nebo snížením jeho pasiv, případně se jeho majetkový stav nezmenšil, ač by se tak za běžných okolností stalo“ (srov. rozsudek

Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 33 Odo 1230/2006, nebo 5. 10. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2495/2011).

Pro řešení otázky pasivní legitimace u nároku z bezdůvodného obohacení je proto podstatný faktický stav, tj. kdo byl konečným příjemcem žalované částky, bez ohledu na to, zda přijetí plnění zprostředkovala třetí osoba. Podle výsledků dokazování provedeného soudem prvního stupně přitom CK SUNTIMES přijala od žalované žalovanou částku jako zálohu na cenu zájezdu a posléze vystupovala vůči žalobkyni jako strana smlouvy, když s ní vedla jednání o jejím ukončení z důvodu zhoršené bezpečnostní situace v Turecku.

c) K otázce aplikace § 55 odst. 3 obč. zák.

Odvolací soud se při řešení otázky, zda žalovaná měla být stranou cestovní smlouvy, opřel rovněž o § 55 odst. 3 obč. zák., podle něhož v pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější. Uvedené ustanovení je provedením druhé věty čl. 5 směrnice Rady 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (dále jen „směrnice“), která zní: Při pochybnosti o významu některé podmínky má převahu výklad, který je pro spotřebitele nejpříznivější (čeština). Where there is doubt about the meaning of a term, the interpretation most favourable to the consumer shall prevail (angličtina). Bei Zweifeln über die Bedeutung einer Klausel gilt die für den Verbraucher günstigste Auslegung (němčina). En cas de doute sur le sens d'une clause, l'interprétation la plus favorable au consommateur prévaut (francouzština).

Dovolatelčina námitka (sub c/) zpochybnila aplikovatelnost citovaného ustanovení na řešení otázky, kdo je (popř. měl být) stranou smlouvy. Nejvyšší soud, vědom si své povinnosti podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie obrátit se na Soudní dvůr EU v případě, že v řízení před ním vyvstane otázka výkladu aktů přijatých orgány EU, zkoumal, zda taková povinnost nevznikla i v projednávané věci.

Z hlediska povinnosti soudu členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie se žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce je klíčový rozsudek Soudního dvora ES ze dne 6. 10. 1982 ve věci CILFIT, 283/81, Sbírka rozhodnutí 1984, s. 3415, v němž Soudní dvůr formuloval tři výjimky, kdy národní soudy posledního stupně tuto povinnost nemají, a to jestliže:

I. otázka komunitárního [dnes „unijního“] práva není významná (relevantní) pro řešení daného případu,

II. existuje ustálená judikatura Soudního dvora k dané otázce nebo rozsudek Soudního dvora týkající se v zásadě identické otázky (tzv. acte éclairé),

III. jedině správné použití práva Společenství je tak zřejmé, že nezůstává prostor pro jakoukoliv rozumnou pochybnost (tzv. acte clair). Přitom k tomu, aby soud členského státu mohl konstatovat, že výklad komunitárního práva je zjevný, musí a) porovnat jednotlivé jazykové verze textu, b) používat terminologie a právních pojmů komunitárního práva, c) vzít zřetel na odlišnosti interpretace komunitárního práva, d) být přesvědčen, že jeho výklad je stejně zjevný soudům ostatních členských států a Soudnímu dvoru EU.

Za situace, kdy výklad vůle stran v otázce, kdo měl být stranou cestovní smlouvy, ve prospěch žalobkyně by mohl zvrátit úvahy uvedené shora sub a/ a kdy nastíněný právní problém Soudní dvůr EU dosud neřešil, zbývá posoudit, zda se nejedná o acte clair.

Ze shora uvedených jazykových verzí předmětného ustanovení, jakož i z jazykových verzí dalších, nelze dospět k závěru o odlišnosti jejich významu. Všechny hovoří o převaze výkladu ve prospěch

spotřebitele v případě, že jsou zde pochybnosti o významu některé podmínky. S ohledem na preambuli směrnice (zejm. bod čtvrtý, osmý, dvanáctý a dvacátý) a její další ustanovení (čl. 1 odst. 2, čl. 3) a přílohu směrnice má Nejvyšší soud za to, že obsah pojmu „smluvní podmínka“ se v unijním právu neliší od jeho obsahu v právu českém. Smluvní podmínkou ve smyslu citovaného ustanovení směrnice se proto rozumí určení práv a povinností smluvních stran (resp. „to, co si strany dohodly“), nikoli určení, kdo je stranou smlouvy.

Podle Nejvyššího soudu proto nezůstává prostor pro pochybnosti v tom směru, že druhá věta čl. 5 směrnice nedopadá na výklad vůle stran v otázce, kdo byl (měl být) stranou smlouvy.

Nejvyšší soud má přitom za to, že pojem „význam smlouvy“ použitý v § 55 odst. 3 obč. zák. není svým obsahem širší než pojem „význam smluvní podmínky“ používaný směrnicí, tj. v obou případech jde o práva a povinnosti, které si strany ve smlouvě ujednaly. K uvedenému závěru lze dojít systematickým výkladem: Předchozí odstavce § 55 obč. zák. hovoří o „ujednání spotřebitelských smluv“, o zákazu vzdání se práv ze strany spotřebitele a o neplatnosti nepřiměřených smluvních podmínek.

Ustanovení třetího odstavce tak předchozí odstavce doplňuje o pravidlo pro výklad smluvních podmínek vycházející z toho, že autorem podmínek spotřebitelské smlouvy je pravidelně dodavatel, a proto je spravedlivé, aby nejasnosti ve výkladu těchto podmínek šly k jeho tíži (srov. k tomu i Hulmák, M. in: Švestka, Spáčil, Škárová, Občanský zákoník. Komentář. 1. díl 2. vyd. Praha: C.H. Beck 2009, s. 535, jakož i odvolacím soudem citovaný náleží Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2001, sp. zn. IV. ÚS 182/01).

Dovolací soud proto uzavírá, že ustanovení § 55 odst. 3 obč. zák. nelze použít při výkladu projevu vůle stran při zjišťování, kdo byl (resp. měl být) stranou smlouvy.

2. K námitce procesních vad.

K námitce (sub f/) neurčitosti odvolacího petitu pak dovolací soud uvádí, že odvolací petit ve znění „[...] žalobkyně navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popřípadě aby rozsudek změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl [...]“ považuje za dostatečné vyjádření odvolacího návrhu (§ 205 odst. 1 o. s. ř.). Dovolací soud se ostatně ztotožňuje s názorem, podle něhož „je jasné, že odvolatel požaduje, aby odvolací soud rozhodl způsobem odvolateli příznivým, a tak je toto ustanovení patrně lex imperfecta; trvat na uvedení odvolacího návrhu v jinak bezvadném odvolání by bylo patrně nadměrným formalismem“ (David, L., Ištváněk, F. a kol: Občanský soudní řád, komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2009, s. 1085).

Protože napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) rozsudek odvolacího soudu bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení zrušil (§ 243b odst. 2 věta za středníkem o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o. s. ř.).

Odvolací soud v dalším řízení na základě všech v řízení provedených (a popř. jím doplněných) důkazů posoudí, zda žalovaná měla být stranou cestovní smlouvy, nebo zda pouze v pozici prodejce (srov. čl. 2 bod 3 směrnice Rady 90/314/EHS o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy) zprostředkovala uzavření cestovní smlouvy pro jinou cestovní kancelář CK SUNTIMES (srov. § 2 odst. 2 písm. d) zákona č. [159/1999](#) Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu). V posledně uvedeném případě by žalovaná, která toliko zprostředkovala převzetí žalované částky pro CK SUNTIMES, ve věci pasivně legitimována nebyla.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)